

orașe și mănăstiri, dintre care unele sunt mai recente.

Recomandăm tuturor această modestă lucrare și dorim să nu lipsească din casa nici unei familii creștine, care se confruntă astăzi cu tot mai multe încercări și necazuri.

Mulțumesc lui Dumnezeu că a binecuvântat apariția cărții de față și în a VI-a ediție și rămân recunoscător tuturor colaboratorilor cunoscuți și anonimi.

Fie ca și prin aceasta să se preamărească Dumnezeu, să se întărească dreapta credință și să se îndemne fiii Bisericii noastre Ortodoxe la o trăire morală în Hristos cât mai înaltă.

Arhimandrit IOANICHIE BĂLAN

Sfânta Mănăstire Sihăstria
Anul mântuirii, 2002

O VEDENIE ÎNFRICOȘATĂ ÎMPOTRIVA AVORTURILOR

Într-una din zile a venit la duhovnic o femeie gravidă cu primul copil să se mărturisească, și a spus: Părinte am venit să mă mărturisesc că am o mare tulburare și neliniște cu soțul meu, care este om rău și fără credință în Dumnezeu. Îmi spune mereu să nu-i fac copii, căci copii sunt "salba dracilor". Mă amenință că dacă nu avortez, mă lasă ori are să mă omoare. Dar eu i-am spus că mai bine vreau să mor decât să fac crimă, omorând copilul pe care Dumnezeu voiește să mi-l dea. Eu vreau să fiu mamă, nu criminală. Dar el mereu mă înjură și mă amenință cu moartea și nu mai știu ce să fac.

A întrebat-o preotul:

– Ești cununată cu el?

– Da, părinte.

Iar el i-a zis:

– Postește după puterea ta, roagă-te și mergi la biserică. Prin aceste fapte bune ai să-l faci bun și pe el, după mărturia Apostolului Pavel, care zice că se sfințește bărbatul necredincios prin femeia credincioasă și invers!

După ce s-a mărturisit femeia curat de toate păcatele ei a zis:

– Părinte, te rog să-mi dai un canon să-l fac, ca bunul Dumnezeu să schimbe gândurile cele rele ale bărbatului meu, că doar ne-am căsătorit din dragoste și cu buna înțelegere a noastră și a părinților; și nu era așa ca acum, că n-aș fi mers după el în veci!

Preotul i-a spus:

– Soră, dacă voiești să faci canon, te sfătuiesc să iei pe Maica Domnului ocrotitoare în viața ta, că Ea are mare trecere înaintea Preasfintei Treimi; mai mult decât toți sfinții lui Dumnezeu. Fă cum te-am învățat și, pe lângă aceasta, să citești în fiecare dimineață Acatistul Maicii Domnului și seara cinstitul ei Paraclis. După terminarea rugăciunii, să pomenești și pe soțul tău, ca să-i dea Dumnezeu gând bun și să-l întoarcă la calea cea bună.

Femeia a primit cu mare bucurie sfatul și canonul și s-a făgăduit că-l va face cu toată sârguința.

După două luni de zile a venit iar femeia și a zis:

– Părinte, mare minune s-a întâmplat cu mine. Am făcut toate cum m-ați învățat și am pomenit cu lacrimi la rugăciune pe soțul meu Ioan și iată ce mi s-a întâmplat: Într-o seară, fiind tare obosită, mi-am făcut rugăciunile de seară și paraclisul Maicii Domnului cu candela aprinsă înaintea sfintei icoane și, adormind puțin, am avut o vedenie înfricoșată: se făcea că mă aflu pe o vale frumoasă între două rânduri de munți care se terminau cu piscuri înalte de stânci. Între munți era o șosea.

Mergând pe acest drum frumos și aruncându-mi privirea, am văzut că la marginea pădurii erau niște arbori de foc și la fiecare arbore, era legată cu funii de foc câte o femeie; toate țipau groaznic și se zvârcoleau, că de la spate le ardeau arborii aceia de jăratice aprins, de care erau legate. Apoi am văzut că de pe munți au venit niște vulturi de foc care, cu ghearele lor și cu ciocul, se așezau pe pieptul acelor femei și le mâncau sânii, până li se vedeau oasele, apoi zburau din nou în munți, iar

ele răcneau îngrozitor și cereau ajutor de la Dumnezeu. Sânii acelor femei în puțină vreme au crescut înapoi și îndată vulturii aceia înfocați iar veneau și le mâncau sânii. Femeile acelea răcneau foarte tare și se zvârcoleau în chinurile acelea mari și amare. Eu, văzând acestea, eram foarte îngrozită și înspăimântată, fiind singură pe acel drum. Căutând și de cealaltă parte a șoselei, am văzut același lucru. În fața acestei groaznice priveliști, am căzut în genunchi și mă rugam Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Preacuratei Sale Maici, să mă scoată de acolo că mă temeam foarte mult, ca nu cumva acei vulturi înfocați să vină și la mine și să mă sfâșie ca pe femeile acelea, căci eram singură în acel loc. În timp ce mă rugam, văd venind un om în urma mea – și m-am bucurat foarte mult, sperând să-mi fie de mare ajutor în călătoria mea prin această groaznică priveliște.

Când a ajuns la mine acel om, mi-a zis: „Vezi, femeie, ce se întâmplă aici?” Eu, luând îndrăzneală, am întrebat: „Te rog, omule, unde sunt eu aici?” Iar el mi-a răspuns: „Aici ești unde a binevoit Dumnezeu să fii, ca să vezi chinurile acestor femei care fac avorturi și n-au voit ca să le sugă pieptul copiii lor, ci îiucid, fiind mai rele decât fiarele și târătoarele pământului; de aceea le vor mânca sânii acești vulturi de foc în vecii vecilor. Că animalele, oricât de sălbatice ar fi și oricât de veninoase, nu numai că nu-și omoară puii lor, ci îi și apără foarte mult, chiar cu prețul vieții. Iată aceste femei blestemate pe care le-a ajuns urgia cea dreaptă a lui Dumnezeu, cum se ard din spate, iar din față le sfâșie sânii acești vulturi ai mâniei lui Dumnezeu. Că ele n-au voit să-și nască copiii care s-au zămislit în pântecele lor, prin puterea lui

Dumnezeu. De aceea, așa se vor chinui în vecii vecilor”.

Apoi mi-a zis: „Și tu ajungeai tot aici să te chinuiești, dacă ascultai de sfatul bărbatului tău cel tiran și fără frică de Dumnezeu. Că dacă ai fi ascultat de el și mergeai la doctor să ucizi copilul, chiar atunci, în vremea avortului, ai fi murit în mâinile doctorului, pentru mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu. Iar dacă ai ascultat de duhovnicul tău și te-ai rugat la Maica Domnului, Ea a mijlocit pentru tine la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să nu te lase să cazi în această crimă”.

Acestea mi le-a spus acel tânăr cu care mergeam. Privind spre dreapta șoselei, am văzut un singure arbore de foc în marginea pădurii, de care nu era legat nimeni. Atunci tânărul mi-a zis: „Aici era locul tău, dacă ucideai și tu pruncul pe care-l ai în pânțece”. Zicând acestea, m-am trezit în patul meu plângând foarte. Auzind soțul meu din camera lui, a venit repede și m-a întrebat: „Ce ai femeie, de ce plângi, ce ți s-a întâmplat?” Iar eu i-am spus toate acele lucruri înfricoșate, pe rând, așa cum le-am văzut și nu mă puteam opri din plâns. Iar el mi-a zis: „Fă ce știi, că de acum înainte eu nu te voi mai îndemna să faci avorturi și-mi pare rău că te-am sfătuit la aceste lucruri”. Din ziua aceea m-a lăsat în pace.

El, fiind muștrat de conștiință, s-a dus la duhovnic și s-a mărturisit, cerându-și canon pentru păcatele sale și mai ales pentru crima ce era să o facă prin uciderea pruncului său.

Am însemnat această povestire înfricoșată, ca să fie spre folosul și trezirea femeilor ce îșiucid în pânțece pruncii lor cei nevinovați, și să știe ce le așteaptă după moartea lor.

DASCĂLUL NECULAI DUMITRIU

Un nume cunoscut în părțile locului și apreciat de numeroși preoți, călugări și credincioși – mai ales între cele două războaie mondiale – a fost acela al dascălului Neculai Dumitriu.

Născut și crescut în satul Borlești, Neamț, unde și-a întemeiat și un cămin model pentru toți, dascălul Neculai Dumitriu, așa cum îl știu consătenii, a fost cântăreț de biserică toată viața sa. Acolo în locașul lui Dumnezeu, închinat Sfântului Spiridon, făcătorul de minuni, lăuda el pe Dumnezeu și pe toți sfinții Lui. Glasul său dulce, armonios, smerit și plângător, desfăta inimile, mângâia sufletele amărâte ale sătenilor, scotea multe lacrimi din ochii credincioșilor și se ridica spre cer, ca o rugăciune de seară.

Până în anul 1918, dascălul Neculai Dumitriu, om cu vază și cu cinste în sat, a fost totodată și notarul comunei Borlești, fiind foarte sânguitor în toate: creștin model, cântăreț renumit la biserică, gospodar și cetățean de frunte.

Dar după ascunsele judecăți ale lui Dumnezeu, se îmbolnăvește în vara anului 1919 și este internat de urgență la spitalul din Roznov. Toți spuneau că nu mai este vreo salvare pentru el. Într-adevăr, ajunge în comă și apoi în nesimțire. „A murit Neculai Dumitriu din Borlești”, au comunicat doctorii, „veniți și-l luați acasă”.

„Dumnezeu să-l ierte”, rostea fiecare cu lacrimi în ochi, „că tare mai era bun și credincios”.

Dar iată că se petrece o minune neașteptată. Pe când îl îmbrăcau în haine de înmormântare și-l așezară în sicriu, deodată el se deșteptă ca dintr-un

somn adânc. Era foarte înspăimântat și schimbat la față. Rostea cuvinte fără legătură și privea de jur-împrejur uimit.

– Unde sunt eu aici?, a întrebat el.

– La spitalul din Roznov, tată!, i-au răspuns copiii. Nimeni nu știa ce să creadă, ce să întrebe, ce să facă. Vestea aceasta s-a auzit în foarte scurt timp în tot spitalul, pe stradă, în sat, peste tot.

– A înviat dascălul Neculai Dumitriu!, spuneau unii către alții.

– Oare este posibil una ca aceasta?, se întrebau sătenii. Unde o fi fost sufletul lui atâtea ceasuri? În iad sau în Rai?!

– Oameni buni, nu vă alarmați, spuneau doctorii, el nu murise de-a binelea, ci a fost numai leșinat; iar din cauza răcelii din morgă, s-a deșteptat la viață. Scoateți-l afară la aer, purtați-l încet; este foarte slăbit. Luați-l culcat să-și mai revină. Să-i mai facem o injecție, adăugară doctorii.

– Nu! Lăsați-l în pace, au răspuns rudele lui. L-ați omorât voi cu doctoriile. Dacă Dumnezeu l-a înviat din nou, este al nostru de acum.

Și l-au luat acasă.

Minunea era săvârșită. Dascălul Neculai Dumitriu se simțea tot mai bine. Dragostea familiei și mai cu seamă rugăciunile lui cu credință l-au readus la viață, i-au dat putere să cânte din nou la biserică, să lucreze, să se bucure, să trăiască printre oameni. Dar el parcă nu era mulțumit. Tăcea mereu, nu râdea deloc, vorbea foarte puțin și plângea adeseori. Cum deschidea gura să vorbească, începeau și lacrimile să-i curgă pe fața lui.

– De ce plângi, tată, așa? Te simți bolnav? Sau poate ai văzut dincolo ceva înfricoșat?!

– Dragii mei, zise el, chemați pe părintele până la noi!

L-au chemat și s-a spovedit, i-a spus toată taina pe care i-a descoperit-o Dumnezeu în ceasurile acelea de grea încercare. El ar fi dorit să nu mai spună nimănui afară de spovedanie, dar preotul i-a dat voie și chiar poruncă, să spună tuturor minunea spre slava lui Dumnezeu și folos duhovnicesc. Astfel, toate rudele, prietenii și cunoscuții, cu cei ai casei stăruiau mereu în jurul lui cu aceste întrebări:

– Spune-ne, frate Nicolae, unde ai fost cu sufletul după ce ai ieșit din trup, și ce ai văzut acolo?

Atunci el răspundea:

– Dragii mei, după ce am ieșit din trup, am văzut o ceată mare de diavoli, foarte înfricoșată la vedere, care căutau să mă apuce și strigau asupra mea că am făcut cutare și cutare păcat și nu m-am spovedit la preot. Iar eu plângeam de mare frică și ceream ajutorul Sfântului Nicolae. Apoi, a venit la mine un bătrân cuvios, cu toiag de aur în mână și mi-a zis: „Vino după mine, că am venit să-ți ajut”. Și m-a dus să-mi arate toate muncile iadului, acolo unde se muncesc păcătoșii.

– Ce munci ai văzut acolo, frate Neculai?, îl întreba necunoscuții?

Iar el răspundea cu lacrimi: Mai întâi m-a dus prin niște locuri întunecoase, cu stânci și cu pietre, cu cărări înguste și fără verdeață. Deodată, am văzut în vale un lac mare fără margini, plin de catran și cu viermi neadormiți. Iar în el se chinuiau nenumărate suflete omenești. Unii erau până la glezne, alții până la brâu, alții până la gură în catran, și viermi îngrozitori îi mâncau pe ei. Tot lacul acela foia de viermi. Le intra pe gură, pe nas și pe urechi și le rodea carnea cu răni nevindecate. Și auzeam un țipăt mare și foarte groaznic: „Vai!